

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Sector Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 97/10936

V-nr: ve11000847

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

A.,
eiser,
gemachtigde: mr B. Hiddinga,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr G.M.H. Hoogvliet.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

1. Eiser, geboren op [...] 1968, stelt statenloos Palestijn te zijn. Hij verblijft sedert 22 juni 1992 in Nederland. Vervolgens is aan hem een vergunning tot verblijf verleend met als doel studie. Op 8 april 1997 heeft hij verzocht om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf. Op deze aanvragen is op 9 april 1997 afwijzend beslist. De aanvraag om toelating als vluchteling is niet ingewilligd wegens de niet-ontvankelijkheid ervan. Eiser heeft op 6 mei 1997 tegen de afwijzing van deze aanvragen een bezwaarschrift ingediend. Op 19 augustus 1997 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie (AC). Verweerder heeft op 1 september 1997 het bezwaar ongegrond verklaard voor zover betreffende de aanvraag om toelating als vluchteling. Wat betreft de aanvraag om een vergunning tot verblijf is het bezwaar gegrond verklaard en is aan eiser een vergunning tot verblijf zonder beperkingen verleend met ingang van 15 juli 1997.
2. Op 29 september 1997 heeft eiser tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.
3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 2 februari 1999. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of de afwijzende beslissing op het bezwaar in rechte stand kan houden. Daartoe moet worden gezien of het besluit de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.
2. Eiser legt aan zijn aanvragen en het onderhavig beroep ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor toelating in Nederland als vluchteling. Daartoe heeft hij aangevoerd dat hij statenloos Palestijn is en van (...) tot (...) lid is geweest van de Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP). Vanwege zijn activiteiten voor deze partij, welke vanaf 1989 bestonden uit het begeleiden van jongeren en beleidsmatig werk, is eiser driemaal door de Israëliische autoriteiten gearresteerd, waarbij eiser werd ondervraagd en mishandeld. Na het voeren van een procedure is eiser vrijgelaten. Op uitnodiging van een

Nederlandse arts is eiser op 26 juni 1992 naar Nederland gereisd voor een medische behandeling. Eiser heeft Israël verlaten in het bezit van een officieel Israëlijs reisdocument, dat gedurende zijn verblijf hier te lande jaarlijks door de Israëlijsche autoriteiten is verlengd.

3. De aanvraag om toelating als vluchteling is met toepassing van artikel 15b, eerste lid, aanhef en onder e, Vw niet ingewilligd wegens de niet-ontvankelijkheid ervan. Subsidiair stelt verweerder zich op het standpunt dat het asielrelaas van eiser onvoldoende zwaarwegend moet worden geacht.

4. De rechtbank heeft ter zitting allereerst de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep van eiser aan de orde gesteld in verband met zijn belang daarbij.

5. Eiser is immers in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen. De rechtbank is evenwel van oordeel dat hij desondanks belang houdt bij een inhoudelijke beoordeling van zijn aanvraag om toelating als vluchteling, ook al zal de meerwaarde van die status in de praktijk gering blijken te zijn. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat er geen uitgekristalliseerde jurisprudentie beschikbaar is met betrekking tot dit punt en dat bovendien het doorprocederen voor een 'hogere status' door middel van een wetswijziging zal moeten worden beperkt.

6. Voor het overige beoordeelt de rechtbank het beroep als volgt.

7. Artikel 15b, eerste lid, aanhef en onder e, Vw bepaalt dat een aanvraag om toelating als vluchteling niet wordt ingewilligd wegens de niet-ontvankelijkheid ervan indien de vreemdeling krachtens de artikelen 9 tot en met 10 toelating geniet.

8. Eiser beschikte op het moment van de beslissing in eerste aanleg d.d. 9 april 1997 over een vergunning tot verblijf met als doel: studie Bouwkunde aan de C te B, laatstelijk verlengd tot 14 juli 1997. Met de beslissing op bezwaar is aan eiser een vergunning tot verblijf zonder beperkingen verleend, zodat eiser behoudens de korte periode gelegen tussen 14 juli 1997 en 1 september 1997 steeds in het bezit is geweest van een verblijfsstatus. Derhalve heeft verweerder op juiste gronden de aanvraag om toelating als vluchteling niet ingewilligd wegens de niet-ontvankelijkheid ervan.

9. Volgens vaste jurisprudentie dient, in verband met het bepaalde in artikel 33 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 (Trb. 1954, 88), zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 (Trb.1967,6), hierna te noemen het Vluchtelingenverdrag, in geval van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om toelating als vluchteling op deze grond, toch te worden getoetst of er geen gevaar bestaat voor vervolging als omschreven is in het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing uitgelaten over de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden en overwogen, dat voor zover sprake zou zijn geweest van een ontvankelijke aanvraag, de aanvraag om toelating als vluchteling niet zou zijn ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid ervan.

10. Ingevolge artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 15, eerste lid, Vw is van vluchtelingschap sprake in geval de betrokkene afkomstig is uit een land waarin hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens zijn godsdienstige of politieke overtuiging, zijn nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep.

11. Vooropgesteld moet worden dat de algemene mensenrechtensituatie in Israël niet zodanig is dat vreemdelingen, afkomstig uit dat land en behorend tot de Palestijnse bevolkingsgroep, zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser zal dus aannemelijk moeten maken dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en

omstandigheden bestaan die zijn vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

12. De rechtbank is van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van voornoemde feiten en omstandigheden. Weliswaar is eiser, zoals verweerder heeft verklaard, na zijn laatste detentie op 21 februari 1992 onvoorwaardelijk vrijgelaten, maar de rechtbank acht de door eiser gegeven verklaring aannemelijk dat dit is gebeurd onder druk van de publiciteit die door de dood van een medegevangene was veroorzaakt. Bovendien, zo is gebleken, werd eiser bij zijn vrijlating medegedeeld dat hij naar huis kon gaan om te sterven. Hieruit dient te worden afgeleid dat de Israëlische autoriteiten, mede als gevolg van de martelingen die eiser in detentie heeft moeten ondergaan, kennelijk niet de verwachting hadden dat eiser nog lang in leven zou blijven. De omstandigheid dat het 'Travel Document' van eiser jaarlijks door de Israëlische autoriteiten is verlengd is naar het oordeel van de rechtbank ook onvoldoende om te kunnen concluderen dat eiser niet meer in de negatieve belangstelling staat van de Israëlische autoriteiten. De rechtbank acht het aannemelijk dat de Israëlische autoriteiten tot het oordeel zijn gekomen dat zij niet om verlenging van het 'Travel Document' heen konden nadat zij in 1992 het 'Travel Document' hadden verstrekt. Ter zitting is nog besproken dat de omstandigheid dat eiser lange tijd in Nederland heeft verbleven en Nederland hem in de gaten zal houden eiser zal behoeden voor negatieve belangstelling van de Israëlische autoriteiten. Verweerder heeft in dit verband gesproken over de 'coconwerking' van Nederland. De rechtbank is van oordeel dat er wellicht sprake zal zijn van een 'coconwerking', maar dat deze te speculatief is om voldoende aannemelijk te achten dat eiser er feitelijk door beschermd zal worden. Voldoende aannemelijk is al met al geworden dat eiser door de Israëlische autoriteiten als een gevaarlijk tegenstander zal worden beschouwd en derhalve voor vervolging aldaar heeft te vrezen.

13. Met betrekking tot de vrees van eiser voor vervolging door de Palestijnse autoriteiten indien hij naar de bezette gebieden terugkeert, neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser actief is geweest voor de PFLP, een radicale Palestijnse partij, waarbinnen hij belangrijke functies heeft bekleed. De rechtbank acht het voldoende aannemelijk dat eiser weer betrokken kan raken bij de strijd tussen de verschillende Palestijnse facties. De rechtbank neemt hierbij in overweging dat de Palestijnse gebieden in opbouw zijn, hetgeen, zoals ook door verweerder ter zitting is erkend, de onvoorspelbaarheid vergroot van wat er met eiser kan gebeuren. De vrees van eiser voor de PLO is in de ogen van de rechtbank dan ook een reële.

14. Ten slotte overweegt de rechtbank dat de gestelde Jordaanse nationaliteit van eiser is gebaseerd op een Israëlische reisdocument en dat verder geen aanwijzingen zijn gevonden voor de stelling dat eiser daadwerkelijk de Jordaanse nationaliteit bezit, zodat voldoende aannemelijk is geworden dat eiser niet de hulp van de Jordaanse autoriteiten kan inschakelen. Overigens heeft verweerder hiernaar geen enkel nader onderzoek verricht.

15. Op grond van het hiervoor overwogene is de rechtbank van oordeel dat er aanleiding bestaat het beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen. Verweerder dient een nieuwe beslissing te nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

16. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op f 1.420,=. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Algemene wet bestuursrecht de betaling aan de griffier te geschieden.

III. BESLISSING

De Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage,
RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. draagt verweerder op een nieuwe beslissing te nemen op het bezwaar in overeenstemming met hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
(...)

Rechter: Mr Van den Bergh